

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/218/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201951
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201951.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: TESCO STORES SR, a.s., so sídlom Kamenné námestie 1/A, 815 61 Bratislava, IČO: 31 321 828, proti žalovanému: Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky, so sídlom Botanická 17, 842 13 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. k. 2980/2014 z 3. októbra 2014 a č. k. 3510/2014 z 18. novembra 2014, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/255/2014-34 z 5. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/255/2014-34 z 5. mája 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) napadnutým uznesením zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o súlade ustanovenia § 28 ods. 8 zákona č. 152/1995 Z.z. o potravinách v znení platnom od 1. apríla 2014 (ďalej len „zákon o potravinách“) s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., § 28 ods. 4 - 8 zákona o potravinách, pričom k povinnosti všeobecného súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. citoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 53/2010, v zmysle ktorého k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie môže dôjsť len v prípade, ak všeobecným súdom zvolený procesný postup [neakceptovanie návrhu sťažovateľa podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.] dosiahne takú intenzitu, ktorá ovplyvní

rozhodnutie vo veci samej.

Ďalej krajský súd uviedol rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 269/09, zaoberajúce sa možnosťami všeobecného súdu v prípade podania návrhu na prerušenie konania, z ktorého vyplýva, že všeobecný súd je povinný vždy dbať na to, aby rozhodoval na základe ústavne súladnej normy, k čomu mu slúži spravidla ústavne konformný výklad, ale niekedy aj ultimatívna možnosť podať návrh na preskúmanie súladnosti právnej normy Ústavným súdom Slovenskej republiky. Ak však účastník konania odôvodneným spôsobom podnieti, aby všeobecný súd podal návrh ústavnému súdu na preskúmanie súladu aplikovanej normy s Ústavou Slovenskej republiky má všeobecný súd v zásade tieto možnosti:

- buď vykoná ústavne konformný výklad právnej normy
- alebo vysvetlí, prečo považuje bez ďalšieho právnu normu za ústavne súladnú
- alebo sa stotožní s návrhom účastníka a podá vec ústavnému súdu.

V tomto zmysle nemožno pod domnienkou (čl. 144 ods. 1 ústavy) či pod dospením k záveru [§ 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.] rozumieť úplne voľnú úvahu súdu.

Krajský súd považoval bez ďalšieho právnu normu za ústavne súladnú. Uviedol, že je zrejmé, že žalobcovi bola uložená peňažná sankcia na základe zákona, pričom tento zodpovedá legitímnemu cieľu, ktorým je verejné zdravie a ochrana ľudí pred závadnými potravinami, ktorý žalobca ani nespochybňoval. K primeranosti sankcie k sledovanému cieľu krajský súd poukázal na skutočnosť, že ust. § 28 ods. 8 zákona o potravinách sa aplikuje až v prípade, že do jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení pokuty dôjde k opakovanému porušeniu povinností, za ktoré bola uložená pokuta podľa odseku 7. Ustanovenie § 28 ods. 7 zákona o potravinách sa ďalej aplikuje iba v prípade, že do jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení pokuty dôjde k opakovanému porušeniu povinností, za ktoré bola uložená pokuta podľa odseku 4. Z uvedeného potom vyplýva, že pokutu od 1.000 000,- eur, ktorú žalobca považuje za neprimeranú, možno uložiť len v prípade, že v lehote nie dlhšej ako dva roky došlo minimálne trikrát k porušeniu povinností vymedzených v § 28 ods. 4 zákona o potravinách, pričom dve predchádzajúce pokuty sa minuli účinku.

Záverom krajský súd zdôraznil, že výška sankcie nikdy nesmie byť taká, aby delikventa neodrádzala od ďalšieho páchania deliktov. Vzhľadom na uvedené mal krajský súd za to, že ustanovenie § 28 ods. 8 zákona o potravinách je ústavne konformné a preto nepredložil ústavnému súdu návrh na zaujatie stanoviska k ústavnej konformite daného predpisu a z tohto dôvodu návrh na prerušenie konania zamietol.

II.

Proti tomuto uzneseniu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrhu žalobcu na prerušenie konania vyhovie.

Odvolanie odôvodnil podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., pričom zároveň poukázal na skutočnosť, že napadnuté uznesenie trpí formálnymi nedostatkami, nakoľko je nesprávne označené.

Žalobca mal za to, že všeobecne záväzný právny predpis (konkrétne ustanovenie § 28 ods. 8 zákona o potravinách), ktorý sa týka predmetnej veci, je v rozpore s Ústavou SR, preto návrhom doručeným prvostupňovému súdu dňa 3. decembra 2014 žiadal v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. prerušiť konanie prvostupňového súdu vedené pod sp. zn. 5S/255/2014 do rozhodnutia Ústavného súdu SR o súlade ustanovení § 28 ods. 8 zákona o potravinách v znení platnom od 1.4.2014 s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Žalobca konštatoval, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie nijako neodôvodnil, keď prevažnú časť odôvodnenia rozhodnutia tvorí citácia zákonných ustanovení a citácia judikatúry. Takéto rozhodnutie

považoval za prekvapujúce, nakoľko krajský súd je adresátom viacerých žalôb súvisiacich so zákonom o potravinách. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 209/04, z ktorej vyplýva, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Rovnako žalobca citoval v tejto súvislosti aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžp/3/2012.

K nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia ďalej uviedol, že v rozhodnutí krajský súd nedáva nijaký výpočet, či výklad toho prečo jednotlivé dôvody uvedené v návrhu na prerušenie konania nepokladá za dostatočné, kde sú mantinely ústavnosti a protiústavnosti v tomto konkrétnom prípade, akými úvahami sa riadil, ktoré z označených ústavných práv (ako porušených) úplne vylúčil zo svojej úvahy, a ktoré reálne zvažoval. Podľa žalobcu krajský súd nepodáva nijaké vysvetlenie, z ktorého by bolo možné jednoznačne pochopiť postoj súdu k uvedeným otázkam. Za týchto okolností v odôvodnení uznesenia použitá citácia zákonov a judikatúry, prehlbuje právnu neistotu žalobcu a ostatných aktérov v potravinovom maloobchode, keďže problémom je práve výklad a interpretácia zákona o potravinách a súvisiacich zákonov.

Žalobca k rozhodnutiu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 53/2010 uvádzaného krajským súdom uviedol, že očakával výklad krajského súdu k pojmu „intenzita“, a prečo v tomto prípade považuje „stupeň intenzity“ za nižší a bez povinnosti prerušiť konanie vo veci, keďže práve pri koncipovaní návrhu na prerušenie konania žalobca vychádzal z citovaného judikátu s vnútorným presvedčením, že ide o „ideálny“ prípad na konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Rovnako to platí podľa žalobcu aj pre uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 269/09, ktoré žalobca expressis verbis cituje vo svojom návrhu na prerušenie konania, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky jednoznačne predpokladá, že súd vykoná ústavne konformný výklad, alebo vysvetlí, prečo považuje bez ďalšieho právnu normu za ústavne súladnú. Podľa názoru žalobcu v uznesení krajského súdu úplne chýba právna úvaha, z akých dôvodov sankčný systém na úseku potravín považuje v kontexte ostatných sankčných systémov (ostatných odvetví práva) za ústavne konformný. Krajský súd nemôže podľa žalobcu bez ďalšieho iba konštatovať, že právna norma je v súlade s ústavou bez toho, aby predložil túto otázku Ústavnému súdu Slovenskej republiky, ktorý je jediný oprávnený orgán na posudzovanie súladu právnych predpisov s ústavou a medzinárodnými zmluvami.

Žalobca uviedol, že odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 117/2011 z 27. septembra 2011).

K legitímnemu cieľu, predpokladanému zákonom o potravinách žalobca uviedol, že si uvedomuje svoje povinnosti na úseku podpory ochrany života ľudí a ochrany spotrebiteľa na trhu potravín. Za týmto účelom má žalobca vypracovaný vlastný systém kontroly potravín, ktorý upravuje povinnosti žalobcu vo vzťahu k verejnému zdraviu a ochrane ľudí pred závadnými potravinami nad rámec zákonnej úpravy. Žalobca nikdy nemal v úmysle spochybňovať legitímnosť vyššie spomenutého cieľa, a preto tento cieľ ani nikdy nespochybňoval.

Žalobca najmä namietal neprímeranú výšku sankcie, (ne)proporcionalitu trestu, ako aj skutočnosť, že účel trestu vôbec nezohľadňuje okolnosti konkrétneho prípadu, t.j. jeho spoločenské nebezpečenstvo, prípadne následok a účinky porušenia § 28 ods. 8 zákona o potravinách. Ďalej zdôraznil preventívny charakter ustanovení potravinového práva, zameraný na minimalizáciu potenciálneho rizika vzhľadom na počet tovarov. Poukázal na to, že žalovaný vo svojej rozhodovacej praxi uplatňuje nulovú toleranciu, čím trvá na úplnom vylúčení rizika a nie na jeho minimalizácii. V rozhodovacej praxi žalovaného úplne absentuje materiálny korektív.

Sankcie a ich výšku je podľa žalobcu potrebné vnímať v širšom spoločenskom kontexte, porovnať ich s inými odvetviami práva, s inými priestupkami, či správnymi deliktami. Pri ich porovnaní, pri zvážení všetkých okolností pri ich ukladaní žalobca jednoznačne dospel k záveru, že sú absolútne nespravodlivé, likvidačné a vo svojej podstate absurdné. Vychádzajúc z princípu, že na administratívne trestanie sa primerane aplikujú zásady trestnoprávneho trestania, žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 103/11, v ktorom ústavný súd zdôraznil požiadavku proporcionality trestov v spojitosti s asperačnou zásadou.

Záverom žalobca v podanom odvolaní pre porovnanie uviedol zákon č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti, ktorý podľa neho vychádza z rovnakého legitímneho cieľa (rovnakého objektu) ako zákon o potravinách, avšak z miernejších sankcií. Skutkové podstaty správnych deliktov vymedzených v zákone o veterinárnej starostlivosti predstavujú vyššiu mieru spoločenskej neprijateľnosti (nebezpečnosti) ako zákon o potravinách. Napriek tomu, sankcie za ohrozenie verejného zdravia sú podstatne nižšie ako ustanovuje zákon o potravinách. Žalobca poukázal aj na chybu v poučení napadnutého uznesenia.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 <. O.s.p.) v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 <. v spojení s § 246c <. O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 <. v spojení s § 246c ods. 1 <. veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z obsahu odvolania je zrejmé, že žalobca vytykal uzneseniu krajského súdu nepreskúmateľnosť, ako aj skutočnosť, že v odôvodnení rozhodnutia sa krajský súd nevysporiadal s relevantnými argumentmi, ktoré nastolil v návrhu, ktorým sa domáhal prerušenia konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobca sa žalobou podanou na krajskom súde dňa 24. novembra 2014 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. 2980/2014 z 3. októbra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/255/2014.

Žalobou podanou na krajskom súde dňa 3. decembra 2014 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. 3510/2014 z 18. novembra 2014, v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/263/2014.

Uvedenými rozhodnutiami žalovaný ako odvolací orgán rozhodol o sankčnom postihu žalobcu za správne delikty v zmysle zákona o potravinách, pričom v prvej žalobe išlo o pokutu vo výške 3.000,- Eur a v poradí druhej žalobe o pokutu vo výške 1. 000.000,- Eur.

Žalobca návrhom doručeným prvostupňovému súdu dňa 3. decembra 2014 žiadal v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. prerušiť konanie prvostupňového súdu vedené pod sp. zn. 5S/255/2014 do rozhodnutia Ústavného súdu SR o súlade ustanovení § 28 ods. 8 zákona o potravinách v znení platnom od 1.4.2014 s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Uznesením krajského súdu č. k. 5S/255/2014, 5S/263/2014-27 z 11. februára 2015 boli obe konania spojené na spoločné konanie, ďalej vedené pod sp. zn. 5S/255/2014.

Na tomto mieste najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že návrh na prerušenie konania bol podaný len vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného č. k. 3510/2014 z 18. novembra 2014, ktorým bola žalobcovi uložená sankcia vo výške 1.000 000,- Eur. Vzhľadom na túto skutočnosť sa javí spojenie horeoznačených vecí na spoločné konanie ako nelogické.

Senát najvyššieho súdu po dôslednom oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia, ako aj kompletného spisového materiálu skonštatoval, že právny záver súdu o súlade žalobcom namietaného ustanovenia § 28 ods. 8 zákona č. 152/1995 Z.z. o potravinách v znení platnom od 1. apríla 2014 nie je relevantným spôsobom odôvodnený, pretože neobsahuje žiadne dôvody, ktoré by vecne súviseli s podstatou námietok žalobcu.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (t. j. druhej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona (§ 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

S argumentáciou účastníkov sa súd musí vysporiadať, a to v rámci právneho posúdenia, ak ide o argumenty právneho charakteru. Opomenutie vysporiadania sa s relevantnými argumentmi (námietkami) účastníka konania sa v rozhodovacej praxi stabilne považuje za vadu odôvodnenia spôsobujúcu jeho nepreskúmateľnosť. Je nakoniec súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy SR, aby bolo rozhodnutie riadne odôvodnené a aby sa teda súd v rámci odôvodnenia vysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Súd prvého stupňa sa v napadnutom uznesení s konkrétnymi a relevantnými námietkami žalobcu uvedenými v návrhu na prerušenie konania žiadnym spôsobom nevysporiadal. Rozhodol bez toho, aby uviedol konkrétny relevantný argument vo vzťahu k právnej otázke, ktorá bola predmetom sporu.

Takýto postup súdu je nekompatibilný s právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivý proces, je svojvoľný a arbitrárny. Súd musí byť schopný riadnym odôvodnením preukázať, že jeho verdikt je výsledkom starostlivého posúdenia veci.

Nie je sporné, že súd preruší konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. vtedy, ak dospeje k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou SR alebo

medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Aj v takomto prípade však musí platiť, že súd musí svoj záver odôvodniť jasným a zrozumiteľným spôsobom, relevantnými a dostatočnými dôvodmi a vysporiadať aj s argumentmi účastníka konania, pretože Ústava SR, Dohovor a nakoniec ani zákon (§ 157 ods. 2 O. s. p.) nezbavujú súd povinnosti svoj verdikt riadne odôvodniť, ale práve naopak. V hre je totiž mimoriadne dôležitý verejný záujem, a i záujem účastníka konania na tom, aby konečné rozhodnutie nebolo postihnuté ťažkou vadou spočívajúcou v rozpore s Ústavou SR alebo medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, ale naopak s nimi plne zlučiteľné. Inými slovami povedané, účelom ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. je okrem iného ochrana základných práv a slobôd podľa Ústavy SR a ľudských práv a základných slobôd podľa Dohovoru, a z tohto účelu je potrebné pri jeho aplikácii aj vychádzať. Záver o prerušení alebo naopak neprerušení konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. by mal byť preto vždy starostlivo odôvodnený, a nie založený na argumentoch nedávajúcich odpoveď na argumenty účastníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu opätovne posúdiť návrh žalobcu na prerušenie konania a po dôslednom preskúmaní žalobcom uplatnených námietok znovu o jeho návrhu rozhodnúť a následne svoje rozhodnutie v spojitosti s odvolacími námietkami aj riadne a presvedčivo odôvodniť.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmavať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa vrátane odôvodňovania rozhodnutia.

Odvolací súd záverom poukazuje na zrejme nesprávnosti v napadnutom rozhodnutí, spočívajúce v nesprávnom číselnom označení napadnutého rozhodnutia, nezodpovedajúcom výroku rozhodnutia, ktorým boli veci spojené na spoločné konanie. Nesprávne je preto uvedené číslo konania napadnutého uznesenia, nakoľko po spojení vecí na spoločné konanie, konanie na prvostupňovom súde bolo ďalej vedené pod sp. zn. 5S/255/2014. Krajský súd však v napadnutom rozhodnutí nesprávne uviedol obidve spisové značky.

Odvolací súd zároveň prisvedčil žalobcovi namietajúcemu nesprávnosť poučenia prvostupňového súdu, ktorý nesprávne uviedol formu rozhodnutia (rozsudok), proti ktorému je prípustné odvolanie. Po správnosti malo byť uvedené: „Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia, na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom tunajšieho súdu“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.